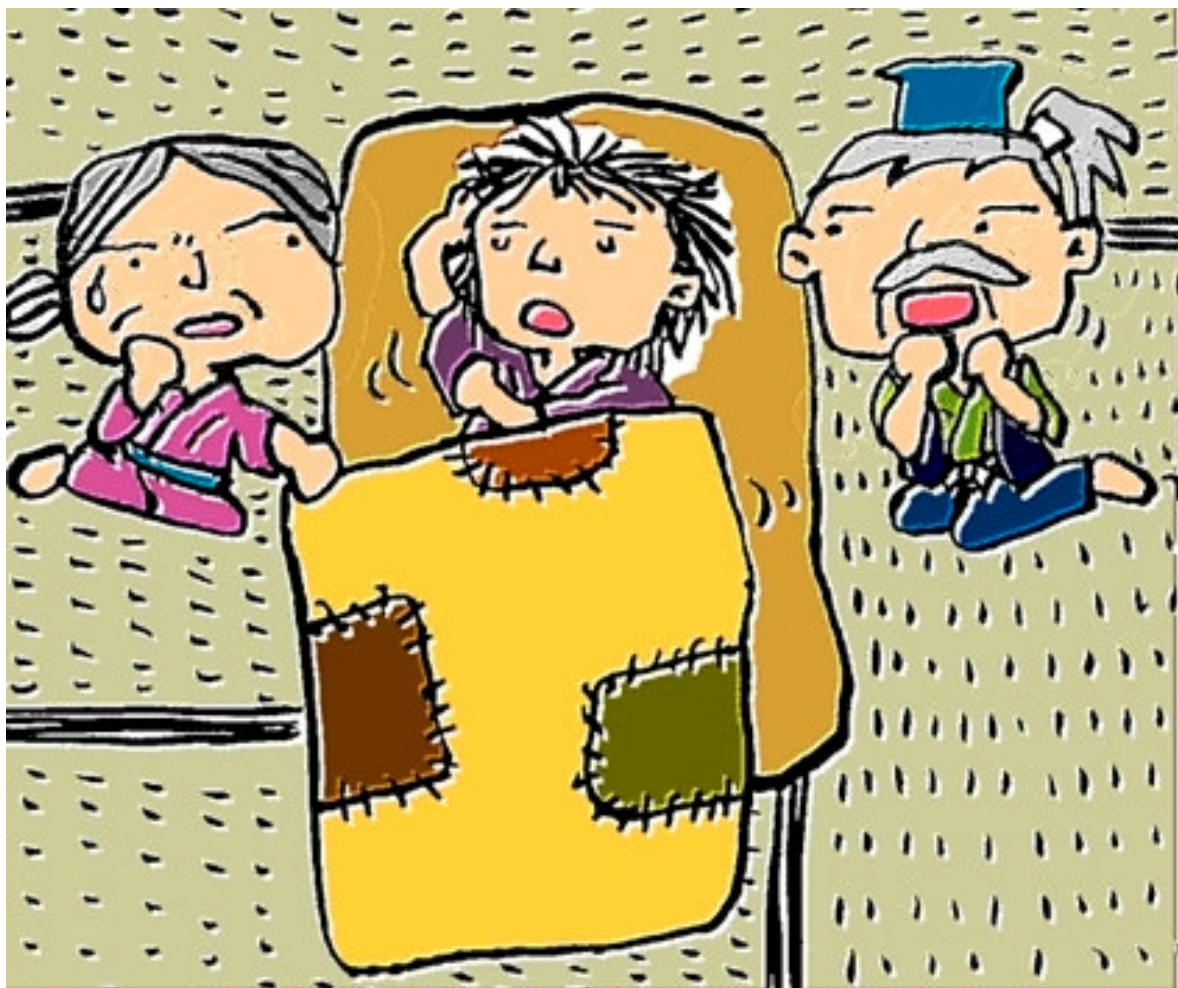

נטארו

אגדה יפנית

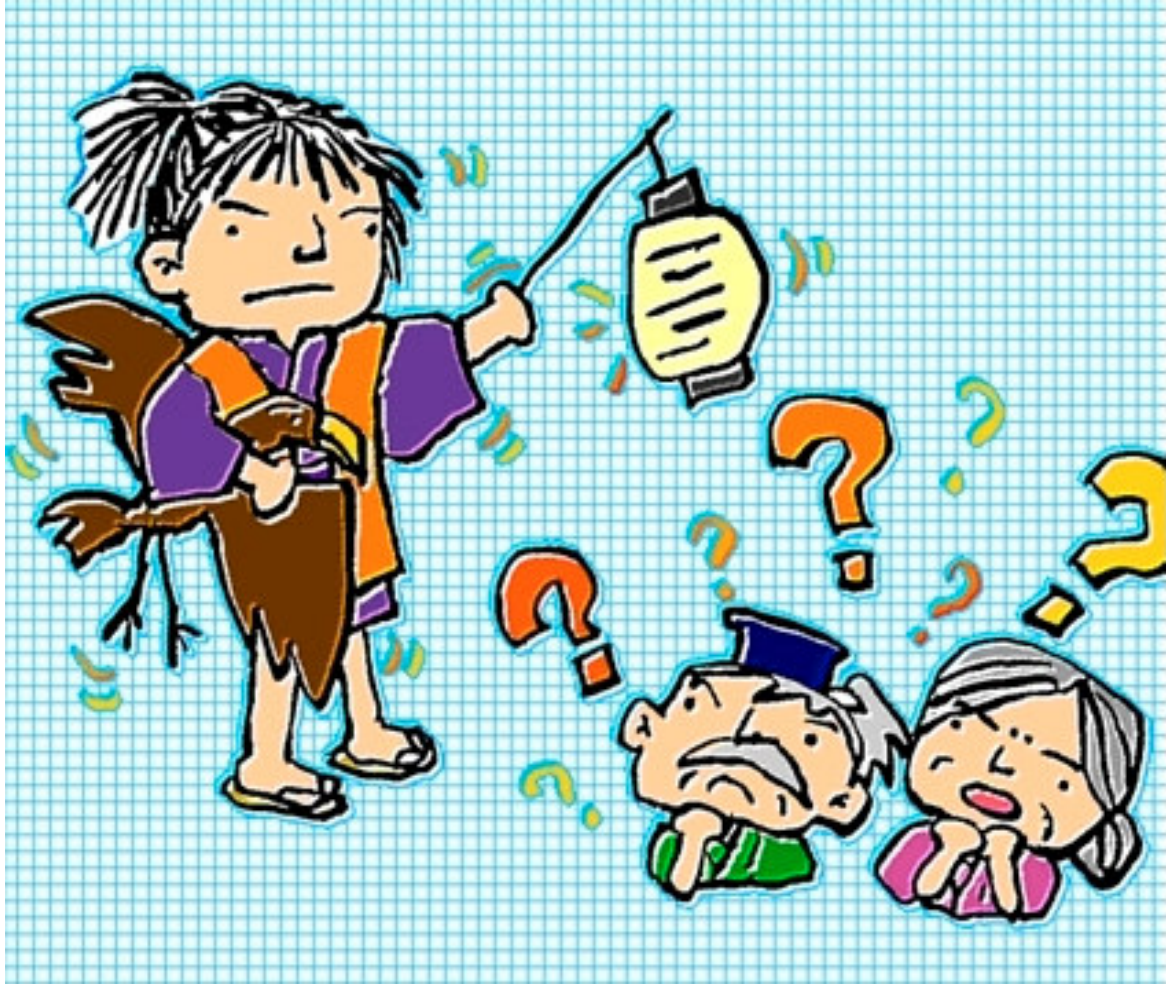

לפני שנים רבות חי איכר זקן עם אישתו ובנו
נטארו. הבן היה כבר גדול מספיק כדי לצאת
לעבודה בשדות האורז יחד עם אביו, אך הוא
נהג לישון מבוקר עד ערב. אנשי הכפר קראו לו
"הנער הישן".

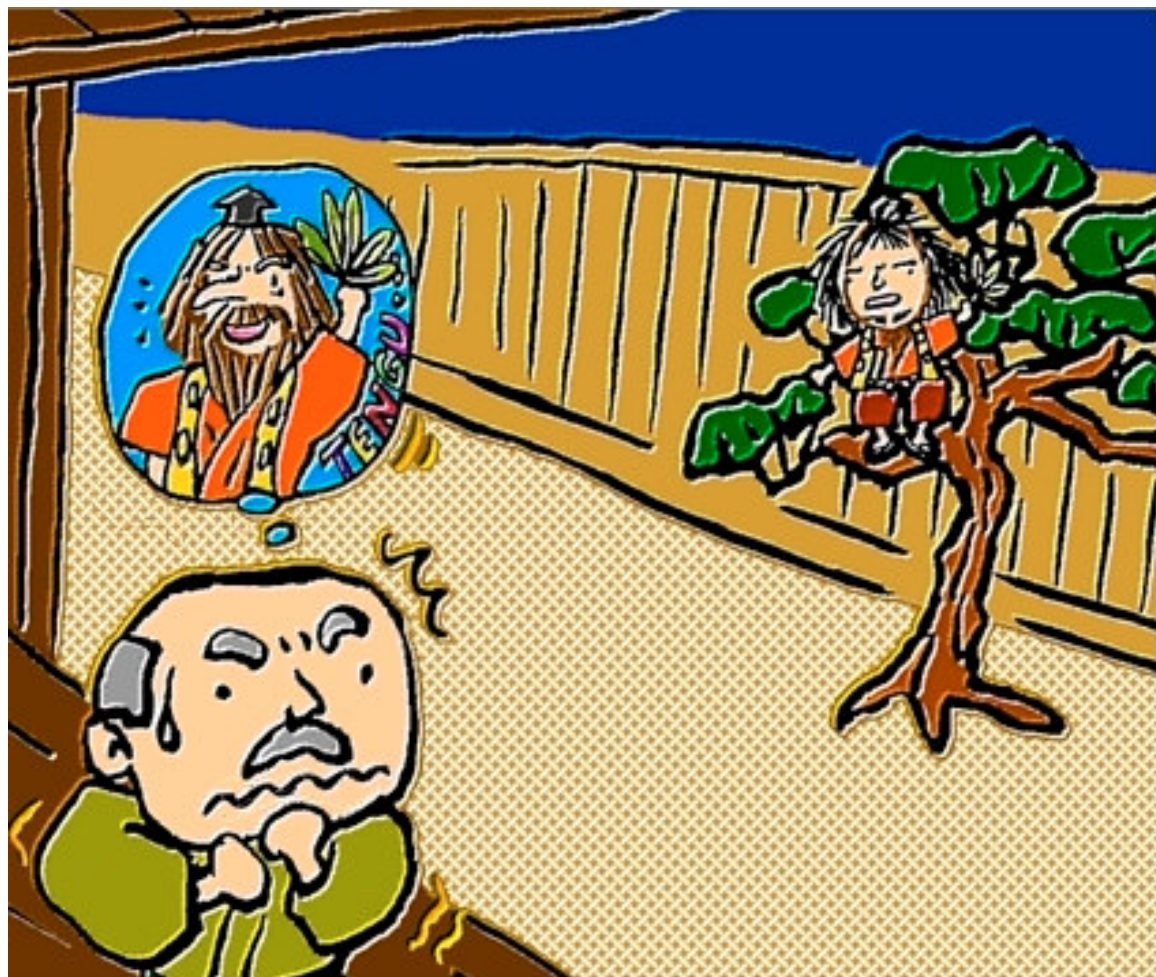
הוריו דאגו מאוד. "קום!" קראה אמו "קום ולך
לעבוד בשדה! אם לא תלך לעבוד לא תמצא
אף בחורה שתרצה להתחתן אתך!"
אך הדבר היחיד שהשמיע נטארו בתשובה היה
"מממ.." רדום.

אבא כעס עליו. הוא צעק על בנו "זה לא זמן
לשינה! לא ירד גשם בעונה ושדות מתחילים
להתייבש. לך והביא מים מהנהר! אם לא
תעזור לנו, לא יהיה לנו די אורז לאכול."
אך גם על כך נשמעה רק תשובה "מממ..."

יום אחד קם נטארו מהמיטה. "אני הולך להרים" אמר להוריו "אבל אחזור". לקראת ערב חזר נטארו הביתה עם עיט גדול. הוא לא סיפר איך הצליח לצוד את הציפור. הוא שם אותה בכלוב וביקש "אל תתנו לה לברוח". למחרת אמר להוריו "אני הולך העירה, אבל אחזור".

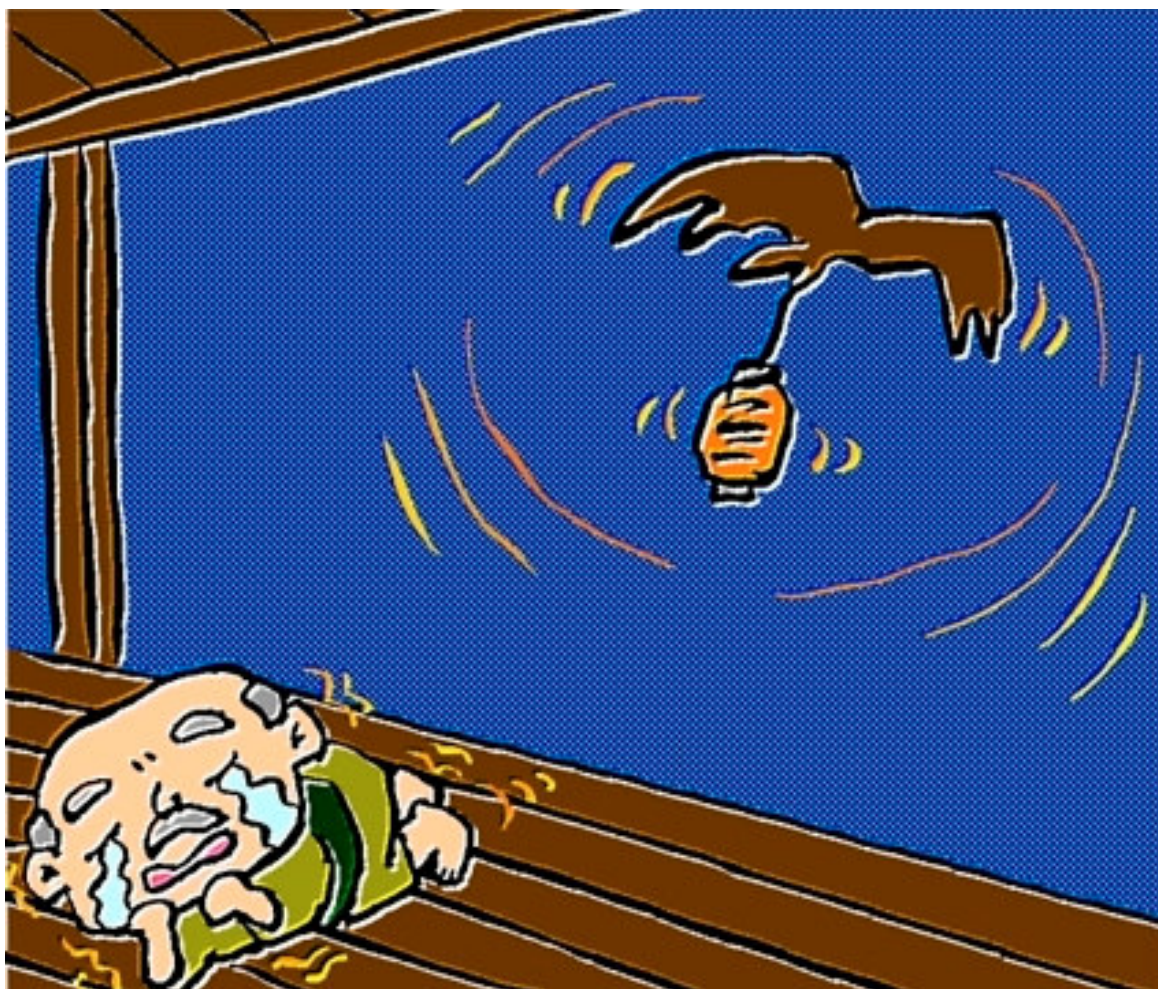
הוא חזר מהעיר עם פנס אותו קנה שם. "נטארו, לשם מה כל אלה?" שאלו הוריו. אך נטארו ענה כרגיל "מממ..." והלך לישון.

סמוך לבית הוריו של נטארו חיה משפחה עשירה. היו להם שדות רבים והאסמים שלהם היו מלאי אורז לשנתיים או שלוש. לילה אחד, כשכולם ישנו, קם נטארו מהמיטה והתגנב לחצרו של השכנים. את העיט והפנס לקח אתו. בזהירות טיפס על עץ אורן גבוה שבחצר וכשהגיע לצמרת קרא בקול רם "הי! צאו מהבית מיד!" השכן העשיר התעורר מהצעקות. "אני טנגו!" קרא נטארו "אני חי בהרים!" טנגו הוא שדון יפני. איש לא רוצה להעליב את טנגו כי הוא עלול להעניש אותו. לא פלא שהשכן העשיר יצא מיד מהבית. "טנגו?" חשב לעצמו "וי לנו!"

"ערב טוב מר טנגו" אמר השכן, כשהוא
משתחוה וכורע ברך בחושך לפני העץ "מה
אוכל לעשות למענך?"
"אני רוצה שתתן את בתך לאישה לנטארו,
הצעיר שגר לידך!"
"מה?" הופתע האיש העשיר "מדוע עלי לעשות
זאת? הוא הרי בטלן מושבע."
"אל תשאל מדוע. תביא אותה אליו מחר
בבוקר!"
"אני יודע שאתה טנגו בעל עוצמה רבה" אמר
העשיר "אבל אינני יכול למסור את בתי סתם
כך."
"אני מבין" קרא נטארו "אינך רוצה למסור את
בתך למשפחה ענייה. אבל אם כך, בקרוב
משפחתך תהיה עניה כמוהם."
"או, לא!" קרא העשיר "מה אעשה? הבה
אחשוב רגע... טוב... בסדר! יהיה כרצונך.
אמסור מחר את בתי."

ואז נטארו הדליק את הפנס שלו, קשר אותו אל
רגליו של העיט ושחרר את הציפור. במשק
כנפיים חזק עפה הציפור אך ההרים. השכן
העשיר בכה מרוב פחד כי חשב כי העיט עם
הפנס הדולק הם טנגו האמיתי.

למחרת בתו של השכן הופיעה אצל נטארו
והתחתנה אתו. ומהיום הזה נטארו הפך לאדם
אחר. הוא לא שכב יותר במשך היום אלא עבד
בחריצות. הוא התחיל לחפור תעלה כדי להביא
מים מהנהר אל הכפר. אישתו עזרה לו. אמנם
היא הייתה בת למשפחה עשירה ולא עבדה
מעולם, אך לקחה מעדר לידה וחפרה לצדו של
נטארו. ותוך זמן מה המים התחילו לזרום לכפר
מהנהר. הכפריים לא דאגו יותר בעונות
שחונות.
גם השכן העשיר היה מרוצה ומסר לנטארו את
כל שדותיו ואסמי האורז שלו. הוא התהלך בכל
הכפר עם חיוך על פניו וסיפר שנטארו הוא
גלגולו של טנגו העצום.